Robert Mihaere

Den Grå Herskers Fange

Sømkatten og Spjætmusen

NONNI-månologisk kalender:

Blå måne

Så er der fri leg for hikka-pop-sten – ingen næsehornsål i farvandet.

Grøn måne

Dårlige nyheder for Myggelusene – Øgleklo hærger gennem Mørkeskoven!

Gul måne

6-håndede pælekrebs går amok og bider hinanden i rumpen.

Lyselilla måne

Fløjteorme blæser jord ud gennem den ene ende, så alt og alle i nærheden bliver støvbrune.

Chokobrun måne

Natten, hvor choko-kirse-kys smager dobbelt så chokoladeagtigt!

Lilla måne

Flodhestehajer flygter for hornede havtasker, og bananfiskene får lidt fred.

Orange måne

Havbunden kan godt blive lidt snavset denne nat, hvor bundskrubberne tager et hvil.

Lilla og pinkspættet måne

Riddere af SkumSlikSletten nyser små skumslikbabyer.

Gul og grønspættet måne

Plapparazzier får hold i kæften, og der bliver stille (for en kort stund).

To hop og et spjæt på den anden side af et fjollet fnis
– der ligger Nonnisense!

Den Grå Herskers Fange – Sømkatten og Spjætmusen
Af Robert Mihaere

© 2015 Robert Mihaere
Omslag, illustrationer og design: Robert Mihaere

Trykt hos Specialtrykkeriet Viborg
Printed in Denmark
1. udgave, 1. oplag, 2015
ISBN: 978-87-92746-55-9

Kopiering fra denne bog må kun finde sted på institutioner, der har indgået aftale med COPY-DAN, og kun inden for de i aftalen nævnte rammer. Det er tilladt at citere med kildeangivelse i anmeldelser.

Muusmann'forlag
Bredgade 4
1260 København K
Tlf. 33 16 16 72
www.muusmann-forlag.dk

Den Grå Herskers Fange

Sømkatten og Spjætmusen

Robert Mihaere

Oversat af Lis Andersen

muusmann forlag

Den Grå Herskers Fange

Sømkatten og Spjætmusen

Indhold

Kapitel Et
Frø-fjer side 1

Kapitel To
Dun-dåb side 15

Kapitel Tre
Lilla længsler side 36

Kapitel Fem
Spjætmus i sovs side 63

Kapitel Fire
Et rumlende ræb side 52

Kapitel Seks
Bølgende bakker side 74

Kapitel Syv
Bykuben side 85

Kapitel Otte
Snalpepløre side 102

Kapitel Ni
Håndens Havn side 112

Kapitel Ti
En konge og en plapparazzi side 124

Kapitel Elleve
To historier og en brandtale side 133

Kapitel Tolv
Fox Falkevinge side 149

Kapitel Tretten
Sandfælden side 161

PROLOG

Blå månestråler strømmer ned over Nonnisense, mens humlefanter og månemalere flyver hjem gennem natten. Månemalernes blåspættede overskæg blafrer i vinden, og blå maling drypper stadig fra humlefanternes snabler. Den kulørte harmoni i Nonnisense er sikret atter en gang – månen er nymalet.

Men nede i skyggerne venter mørke, hætteklædte væsner. Venter med skarpe, kolde øjne og kun snerrende foragt for kulørte måner. Ondskabsfulde grin breder sig i deres rotteagtige ansigter. Snart vil alt være forandret. Snart vil der herske orden. Meget snart vil Nonnisense være deres.

Heldigvis er det sådan, at når ondskaben er størst, så er heltene det også. Også selvom man måske ikke lige kan se det ved første øjekast …

• KAPITEL ET •

MÅNEN: Blå

Frø-fjer

To nonniboer er vågnet op, noget så eventyrlystne igen i dag. De ved bare ikke helt, hvad de skal stille op med deres eventyrtrang. Den ene, ham der hopper hele tiden, det er en spjætmus. Med lysebrun pels som en markmus, ikke meget hale, men meget lange, grønspættede frølår. Det er Hiphop, og han er en nonnibo, der roder sig ud i noget snavs lige så glad og hurtigt, som et ørnesvin ruller sig i boblemudder.

Den noget mere rolige nonnibo, der går ved siden af ham, det er en sømkat. Spizpot hedder han. Han har hoved som en kat, krop som et pindsvin – et meget stort ét – og en hale, der er lang som en haveslange. Sømkatten er ret sej, han kan fyre sine pinde af med samme slagkraft som en sømpistol. Det kan være rigtig smart, når man gerne vil have noget slået fast. Og så tænker sømkatten sig meget grundigt om, hver gang spjætmusen springer lige ud i det.

De to bedstevenner går i Kilde-kildevældsskoven, og jep, der foregår en hel del kilderi dér. Det er, fordi Kilde-kildevældsskovens trækroner er

helt sammenvævede; grenene er filtret så meget ind i hinanden, at der aldrig kommer en dråbe vand ned i skovbunden. Det er derfor, de altid er vældigt tørstige, træerne. Og kommer der så en uskyldig nonnibo forbi, fanger de ham med deres lange, slyngede grene og kilder ham! Kilder ham med deres slanke, spidse blade – lige indtil staklen græder af grin, og tårerne sprinkler ud over den tørre skovbund. Selvfølgelig har en klog nonnibo altid en flaske vand eller to med, når han rejser gennem skoven – medmindre han godt kan lide at blive kildet, selvfølgelig. Men der er *nogle* nonniboer, kilde-kildevældstræerne ikke rører. Overhovedet. Et klogt kildetræ holder sine lange slyngarme fra de to venner. Spjætmusens og sømkattens tårer er simpelthen ikke bøvlet værd.

"Vi kunne lave lidt hærværk på pærkiwistien … igen," sagde Hiphop en smule halvhjertet.

"Altså, det gjorde vi sidste uge," sagde Spizpot, "og gnoxerne har dobbelt-fordoblet deres vagter siden."

"Hvad så med at fodre næsehornsålene," foreslog spjætmusen så, "… med hule hikka-pop-sten?"

"Hej, har du glemt, at du var lige ved at miste dine knurhår sidste gang?" Spizpot grinede. "Og for resten sagde du, at du aldrig ville lege med nonniboer uden nogen sans for humor igen."

"Det er sandt," sagde Hiphop og brød sig ikke meget om sømkattens grin. "Jeg ved snart ikke, Pizpot, hvad vi skal finde på. Vi har prøvet det hele, har vi ikke?"

"Stop det," sagde sømkatten bare.

"Stop hvad?" Spjætmusen blinkede uskyldigt.

"Det ved du udmærket godt, og hvis du gør det igen, så kommer du til at trække søm ud af din stumphale en hel uge." Spizpot kiggede på sin ven med et blik, der ikke var til at tage fejl af. For selvom han er rolig og godmodig, så er der én ting, der altid får ham til at rejse søm, og det er at blive kaldt Pizpot. Hiphop, til gengæld, han er meget følsom omkring sin noget korte hale, så diskussionen kan nok godt trække ud.

"Årh, Pizpot." Hiphop udtalte ordet meget tydeligt. "Lad nu være med at være sådan en hængemule. Det er jo bare et navn." Han tav, men tilføjede så efter en lille pause: "… Pizpot."

Sømkatten stoppede – på stedet. Med alle søm rejste. Langsomt vendte han sig mod Hiphop, der så inderlig selvtilfreds ud. Og i næste nu hvinede søm gennem luften, borede sig dybt ned i stien, hvor spjætmusen havde stået for et splitsekund siden. Han var allerede hoppet i ly bag et kilde-kildevældstræ. Nu stak han frækt hovedet frem bag træets stamme.

"Pizzzzpot!"

Det stakkels kilde-kildevældstræ var rimelig nervøs ved situationen. Det havde hørt historierne om de to, og det turde hverken gribe spjætmusen eller stoppe sømkatten af frygt for at gøre det hele værre – selvom det sådan set ikke kunne blive meget værre. Træet holdt vejret, trak de lange slyngarme til sig, forsøgte bare at undgå de spidse søm, mens det inderligt håbede, at de snart blev trætte af legen. Men sømkatten og spjætmusen var lige stædige. "Pizpot!" skreg Hiphop, sømmene hvinede, træet vrikkede, så til højre, så til venstre, om og om og om igen. Det lignede en hel rumbadans. Indtil træet var så træt, at det undveg til den forkerte side, og tre temmelig spidse søm borede sig ind i dets understamme.

"AU, altså!" gispede træet. "AU, AU, AU, AUUUU!"

"Hvad har jeg gjort? Hva'? Har jeg kildet jer?" hvinede kildetræet. "Nej, jeg har ej! Jeg holdt mine slyngarme for mig selv, men næ nej, det var ikke godt nok for jer to. Se! I ramte min stakkels følsomme understamme!" Træet pegede på sømmene, der stak ud for neden af stammen. Så forsøgte det med bladspidserne at gribe om et søm for at trække det

ud. "Auuu!" Det gjorde ondt bare at røre ved sømmet! Træet forsøgte igen med lukkede øjne – og vrælede igen. Så slog det øjnene op og gloede ondt på de to venner. "Hvorfor går I to ikke hen og kaster jer ud i bæltet med lilla POPsten?" hvæsede det.

Træets udbrud fik de to venner til at stå bløf-stille. Så lyste Hiphop op! Han havde stukket hovedet frem igen. Det var dumt. Han nåede slet ikke at se de to søm, der lynede hen over hans hoved, lige mellem ørerne og klippede håret. Nåede kun at se de nyklippede hår dale langsomt ned forbi hans snude. Lettere chokeret over den tætte klipning løftede han hovedet igen – og så sprang han glad og med åbne arme hen mod sømkatten.

"Undskyld, Piz… Spizpot." Hiphop satte sit allersødeste ansigt op. Det, som altid reddede ham ud af den slags små 'misforståelser' her. "Men det var altså en ret skarp idé, træet kom med dér, var det ikke?"

Og sådan gik det til, at de to venner denne dag satte kursen mod de lilla POPsten. Spizpot var godt nok noget betænkelig i begyndelsen. "Næ, næ, næ, næ," sagde han. "Ikke efter sidste gang. Niksen!"

"Arh, kom nu, Spizpot. Jeg skal nok være sød denne gang!" Spjætmusen hoppede ved siden af ham og så hvinende sød ud. "Vil du ikke nok, og … og … og du får lov at gå først denne gang!"

Nu skal man vide, hvor u-spjætmuset sådan et tilbud er. Det er ikke, fordi han er grov eller uhøflig, han er bare meget, meget utålmodig. At nogen

skulle gøre noget før ham, det er en tanke, der ligesom altid kommer for sent. Men nu havde han sagt det, og så var det sagt, og det fik sømkatten til at stoppe op. "Mig først?" spurgte han vantro.

"Ja, dig først, og jeg venter, til du er nået helt over, før jeg overhovedet starter," sagde spjætmusen, meget alvorligt og meget håbefuldt og meget, meget sødt.

Det udtryk øverst på hans langbenede ven fik Spizpot til at overveje muligheden grundigt. Ingen af dem var nogensinde kommet igennem bæltet af lilla POPsten. Det var et af de få steder, man kunne komme fra Nedre Nonnisense, hvor de boede, til Mellem Nonnisense. Og så langt havde de aldrig været før.

Når man første gang ser de lilla POPsten, kan man let tro, at det bare er et helt almindeligt stenet bælte, men der tager man fejl. For lilla POPsten opfører sig nemlig meget ustenet – de popper. Stenene vokser, og når de er ved at være modne, så begynder de at dunke og dirre ganske lidt. Og bliver de så berørt af nogen – eller måske af noget, bare ganske let, så siger det – POP! Og så står der en sky af stenstøv op, og inde i den støvsky er grunden til det lilla i navnet – en hvirvlende masse af lilla dun. De er selvfølgelig ikke mindre mærkelige end stenene. Dunene har nemlig en lille gribehånd i enden. Og skulle en pelset nonnibo være så dum at være i nærheden, når de hvirvler gennem luften, vil han meget hurtigt blive en dunet nonnibo. Dunene griber nemlig fat i hår – og hænger fast. Det kilder værre end at blive fanget i Kilde-kildevældsskoven! Prøv engang at forestille dig at gå rundt i måneder dækket af lilla dun, der kilder for hvert skridt, man tager. Og med mindre man vil hive dem af en efter en, så hænger man på dem, til de falder af.

Det er selvfølgelig ikke første gang, de to venner har forsøgt at krydse bæltet med lilla POPsten. Faktisk så har de forsøgt 10 plus 4 gange. Hver gang med det samme sørgelige resultat. Og der er en grund til, at sømkatten er noget skeptisk. Sidste gang de forsøgte, endte han med lilladunede kildeknurhår i tre uger! Hver eneste gang, de havde forsøgt, havde Spizpot nøje gennemgået en nøje gennemtænkt plan for en utålmodigt nikkende spjætmus – som så sprang hen over det hele og lige ud i det. På sekunder skabte Hiphops amokhop en mur af dirrende og snappende fingerdun bag ham, og det gjorde det selvfølgelig kropumuligt for Spizpot at følge efter. Men stadigvæk, tænkte sømkatten, spjætmusen havde aldrig tilbudt at gå sidst før.

Da det gik op for spjætmusen, at hans ven faktisk og måske og med lidt held kunne overtales, satte han sit allermest uskyldige ansigt op. "Jeg lover det," sagde han højtideligt.

"Mig først?" spurgte sømkatten igen uden helt at turde tro på det. Den anspændte spjætmus nikkede. Spizpot kiggede på ham. "Okay," sagde han så. "Men det er din sidste chance!"

"JA-BA-YES-YES-YES!" Spjætmusen amokhoppede over det hele, før han landede ved siden af sin langhalede ven og gav ham en megakrammer.

Da de først var kommet ud af Kilde-kildevældsskoven, var de ikke langt fra de lilla POPsten. De skulle bare krydse et hjørne af engen med klukgræs. Det er det græs, der klukker, når man træder på det. Og så – da de kom over den sidste bakketop, lå det brede bælte af lilla POPsten foran dem. Lå der og vogtede indgangen til Mellem Nonnisense og det, der lå bag. Hiphop og Spizpot sukkede – hvor var det smukt! Også selvom stenbæltet kunne gøre livet surt for en uheldig rejsende. De lilla sten

glimtede i morgensolen hele vejen fra SnorkeSneSpidsernes fødder mod nord til den pink SkumSlikSlette i syd. Og som altid når de to venner stod og kiggede på de lilla sten, lagde der sig en forunderlig fredfyldt ro over dem. Nogle mener, at det er noget i stenstøvet, som får rejsende til at være *lidt* for afslappede, når de krydser bæltet. En blid brise fejede hen over bæltet og fik en klynge modne POPsten til at briste, én efter én. Skyer af lilla dun puffede i vejret og svævede i luften, før de skuffet dalede til jorden, mens små fingre snappede forgæves i luften. Ekkoet af POPene forsvandt, og roen lagde sig igen over det lilla landskab.

Selvom der ventede en hel masse rigtig spændende eventyr på den anden side af POPstenene, så var de to venner stadigvæk *noget* betænkelige. Billedet af den dundyne, man kunne forvandle sig til, hvis man trådte forkert, var svært at ryste af sig. Og de *behøvede* jo heller ikke at gå denne her vej. Der er andre veje, der fører til Mellem Nonnisense. Man kan gå over SnorkeSneSpidserne. Det er godt nok en længere vej, men det er ikke det værste. De bjerge ved ikke noget bedre end at sove, og de er virkelig gode til det. Hvis nogen forstyrrer dem i deres søvn, rumler de så gnavent, at det kan sætte stenskred i gang. Og sådan et gør altså mere ondt, end lilla fjer kilder. Så er der SkumSlikSletten, men den må man kun krydse med speciel tilladelse fra skumslikkongen, og han er ikke spor vild med fremmede i sit land. Og i øvrigt er Spizpot allergisk over for skumslik, så det dur heller ikke. Så er

der kun Latterhavet tilbage. Det har sine helt egne udfordringer, og den allervigtigste er, at man skal have en båd. Altså var de lilla POPsten vejen til Mellem Nonnisense for vores to venner.

"Nå!" lød det pludselig højt og uventet fra sømkatten. Hiphop sprang i vejret med et forskrækket gisp. Han landede på jorden igen med begge hænder klasket mod sit lille, buldrende hjerte og et chokeret udtryk i ansigtet – plus en pæn portion skyldfølelse. Han havde bare været så tæt på at bryde sit løfte. Det var, som om det gnistrende, lilla landskab tiggede ham om at springe ud i det. Men sømkatten, han havde set alle tegnene på et hopamokhop på vej og havde reageret hurtigt. Han vidste, at kun et pludseligt chok kunne bringe spjætmusen ud af hans hophypnose.

"Nå," sagde Spizpot igen, lidt mere dæmpet denne gang og lod, som om det, der næsten lige var sket, ikke næsten lige var sket. "Du kan stå – ligge – slå knude på benene i nakken og gå frem og tilbage på dine hænder, hvis du vil, mens jeg *i mit eget tempo* går over POPstensbæltet. Og så – og først *da* kan du følge efter mig – i dit sindssyge amok-a-hoptempo." Så kiggede han på Hiphop med et meget fast blik.

Den lille spjætmus børstede sin pelsede, lille mave med to slanke hænder og gik noget så roligt hen til sømkatten, bukkede elegant og slog ud med armen mod POPstensbæltet – Værsgo! Den totalt beherskede og meget lidt spjætmusagtige spjætmus imponerede sømkatten. Wow! Spizpot vendte sig mod den første række af POPsten. Og lige i det øjeblik overså han noget yderst vigtigt – dér for enden af spjætmusens korte hale, for dér var en ganske lille dirren begyndt at vokse …

Men Spizpot, han var dybt koncentreret om de lilla sten og opgaven foran sig. På sin helt egen rolige og forsigtige facon placerede han varsomt

en lang, flad fod på den første lilla POPsten. Så stirrede han intenst på de næste sten, tjekkede hver enkelt for den mindste lille dunken eller dirren – og valgte så en ny trædesten. 'Langsomt' er nøgleordet her, og det siger sig selv, at en så forsigtig fremgangsmåde tager sin tid. Hiphop, som så på fra kanten af stenbæltet, havde ikke helt indset, hvor langsomt 'langsomt' var. Hver eneste af sømkattens skridt tog en evighed! Den lille dirren i spjætmusens hale voksede, først til en svingen, der fortsatte helt ud i benene, lige indtil knæene gik i selvsving. Men det så sømkatten ikke, for han bevægede sig *meget* forsigtigt uden om en klynge POPsten, der så mistænkeligt modne ud. Nu vrikkede spjætmusens tæer, knæene slog mod hinanden, og hele hans lille krop dirrede eksplosivt for hver evighed, der gik. Spizpot så ikke den voksende eksplosionsfare i spjætmusen. Han så intet andet end den sikreste sten på sin farefulde færd over stenbæltet.

Alligevel måtte sømkatten have bemærket noget midt i mellem 'næsten fremme' og 'ikke helt i mål endnu'. Han kiggede sig tilbage og så spjætmusen tæt på nedsmeltningspunktet. Hiphop havde gjort alt, hvad han kunne, men nu var der simpelthen ikke mere venten tilbage i ham. Hvert et hår fra hoved til halespids strittede og skreg på action! Knurhårene snurrede som propeller og var ved at sætte ild i hans kinder, øjnene rullede vildt, mens hopamokket gradvist fyldte ham helt til kanten. Og så –

"HOPpEdi-HOPpEdi-HI-HouUUUUuuu …"

Ekkoet fra spjæthvinet rullede hen over det stenede landskab i hælene på den pelskugle med frøben, der lynhoppede hen over lilla sten. I det øjeblik fandtes der intet andet end hoppet. Der var ingen sten, ingen dun og slet ingen sømkat eller forsigtighed, kun spjætmusen og hans næste giga-mega-speedy-

spring. Bag ham rejste der sig en mur af stenstøv og fingersnappende dunfjer fra de eksploderede POPsten i hans spor. Sømkatten så det ske – og vidste, hvad han måtte gøre. Hans øjne blev smalle, sømmene rejste sig, og Spizpot fandt, hvad han søgte. Hiphop, som var helt fortabt i sit eget amokhop, så slet ikke de to søm, der hvinede mod en overmoden sten lige foran ham.

"POP!"

Ekkoet fra den eksploderede sten hang i luften sammen med en levende, flagrende dyne af dun, der greb efter hår, som de kunne bide sig fast i – så fast som kun lilla POPstensdun kan.

Dernæst steg et forvirret og klagende støn op af støv og dunsky. Så fulgte en lilladunet arm, der greb søgende ud efter noget at trække sig op ved. Og endelig dukkede hele spjætmusen op af POPstenens krater … Han lignede en lilla støvekost på frøben.

Spizpot havde ikke ventet for at se resultatet af sine to affyrede missiler, men havde skyndt sig i land. Med et lettet suk trådte han nu forsigtigt fra den sidste POPsten op på Mellem Nonnisense' faste grund. Så vendte han sig mod sin gode ven, som stadig stod helt ør og forvirret i ruinerne fra den eksploderede sten.

"Jamen dog," sagde Spizpot og kæmpede for at holde grinet tilbage. "Hvad skete der lige der?"

"Jeg … jeg … jeg …" var det eneste, Hiphop kunne sige.

"… fået fjer på tungen?" fniste Spizpot. "Faktisk, så klæder farven dig."

Sømkatten vendte hovedet bort og fniste. Det var altså Hiphops egen skyld! Han kunne bare være blevet, hvor han skulle, så var det her aldrig sket. Alligevel følte Spizpot sig en lille smule skyldig, så han bed grinet i

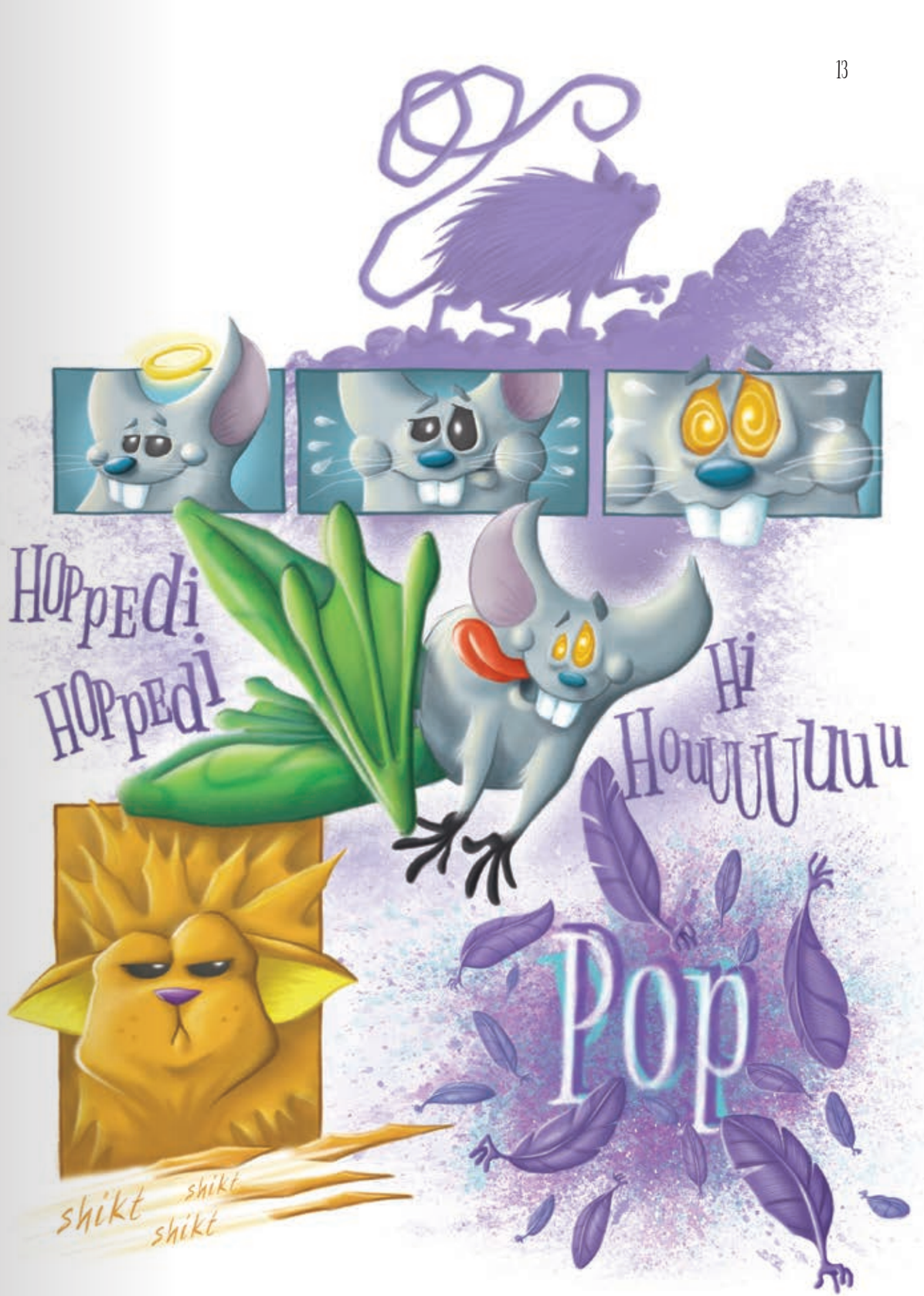

sig. *Det* kunne Hiphop til gengæld ikke. Hvert eneste skridt, spjætmusen tog, sendte bølger gennem hans nye dundragt, bølger, der kildede ham fra halespids til snude og sendte latterbølger tilbage den anden vej, gennem hele hans lille krop. Til sidst kunne Spizpot ikke holde masken længere og hylede af grin ved synet af den lilla støvekost, der på lange frølår og i latterkramper arbejdede sig ind mod fast grund. Men da Hiphop endelig nåede frem, og de to venner kiggede på hinanden, blev de pludselig stille. Helt stille. Der var sket noget fantastisk! De havde gjort det! De var kommet over! Efter alle de mislykkede forsøg var de endelig nået frem. For første gang nogensinde stod de to venner i Mellem Nonnisense. Og det var der kun én ting at gøre ved … gå på opdagelse!